

Új Lant

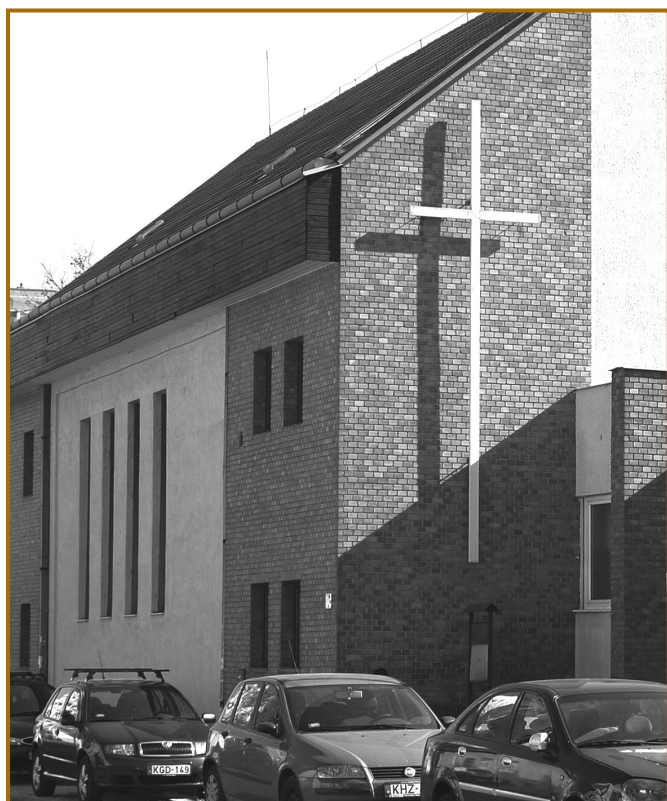
20 éves

Az Újpesti Baptisták Lapja

2011. SZEPTEMBER

XX. ÉVF. 4. (136.) SZÁM

Újult erővel menjünk tovább!

A történelemkönyvek elsárgult lapjai megelevenednek, a nevek mögött arcok jelennek meg, a leírt sorokból Isten különös tettei tárulnak fel előttünk.

A múlt, a 110 esztendő – immár önállóan – kötelez.

Akkor húsz testvér indult el, hogy missziójuk önálló szolgálattévőkkel, programokkal gyümölcsöző lehessen. A húsz testvér Gerwich György lelkipásztorral kicsiny kezdet volt. De volt hitük, odaszánásuk, tettekézségük, elhívásuk, vezettetésük az Úrtól.

Gyülekezetünknek ma több mint 250 tagja van. Van jókora történelmi múltunk is. Ha az évszámokra tekintünk (1873 az újpesti misszió kezdete, 1880 a gyülekezet megalakulása, 1901 a gyülekezet önállósulása), örvendező arcunk jelzi, hogy Isten különös módon viselt gondot népéről, gyülekezetéről.

Az önállósulás nem jelentette és nem jelentheti soha azt, hogy a gyülekezet önmaga akar létezni. Krisztus teste vagyunk, az ő családja, az ő legelőjének a juhjai. Szervezetileg önállóan élünk, szellemi módon viszont tökéletes függőségben. Isten akarata, útja, gondolata, igéje a zsinórmértékünk. A 138 év, a 131 év, a 110 év a bizonyítéka annak, hogy csakis így érdemes élni, haladni, cselekedni.

Ma Mennyei Gazdánk kezét még szorosabban megfogva, tekintetét, szavait és lépteit még inkább figyelve erőt kérünk az Úrtól, és úgy indulunk tovább! Mert erő kell az élethez, a gyülekezeti szolgálatokhoz, a kitartáshoz, a hűséghez – mindenhez. Isteni erőre van szükségünk! Atyánk kézszorításában benne van a bátorító üzenet: „Ne félj, veled vagyok, ne féljetek, veletek vagyok minden napon a világ végéig!”

A visszatekintés eközben előre is vonja figyelmünket. A hegyek felé. A 121. zsoltár-zarándokének gondolataival: „Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta. Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad őriződ. Bizony nem szunnyad, nem alszik Izrael őrizője! Az Úr a te őriződ, az Úr a te oltalmad jobb kezed felől. Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold. Az Úr megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőriz az Úr jártodban-keltesben, most és mindenkor.”

Uram, te tudod...

*Uram, te tudod, hogy mi nekem e hajlék,
És mennyiszor áldottál meg engem benne.
S én sokszor megígértem: „Hű leszek hozzá”
Mert nincs semmi, mi nekem kedvesebb lenne!*

*Tépd el hát, áldott Uram, azt, mi máshoz köt,
Mindazt, ami el akar rabolni innen.
– Legyen e ház, részemre az Ige vára:
És engedj nekem is a morzsákból vinnem.*

*Ó, adj erőt, hogy elsőnek tudjak jönni
Könteni eléd alázattal szívem.
– S amikor majd egészen át tudom adni,
Áldd meg, Uram, itt ... a mustármagnyi hitem!*

Tamaska Gyula

Mészáros Kornél
lelkipásztor

Tudod-e, hogy mi a te részed?

Van egy történet négy gyülekezeti tagról, akiket így neveztek: Mindenki, Valaki, Bárki, Senki.

„A gyülekezetnek anyagi céljai voltak, és Mindenkit kérték arra, hogy segítsen. Mindenki biztos volt abban, hogy Valaki ezt meg fogja tenni. Bárki megtehetné volna. De tudjátok, ki tette meg? Senki. Azzal végződött az ügy, hogy Mindenki hibáztatott Valakit, amikor Senki nem tette meg azt, amit Bárki megtehetett volna.

Aztán a gyülekezetnek építkeznie kellett, és Valakit megkérték a segítségre. De Valaki dühös lett emiatt, mert Bárki megtehetné volna éppen olyan jól, és végeredményben az tényleg Mindenki munkája lett volna. Végül Senki se végezte el a jó munkát. És ez így folytatódott tovább. Amikor valamilyen munkát kellett végezni, Senkire sem lehetett számítani. Senki nem látogatta a beteget, Senki sem adakozott bőkezűen. Senki sem fogadta el, amikor a lelkipásztor a hitről beszélt. Senki sem volt irgalmas. Senki sem olvasta a Bibliát. Senki sem bátorított. Röviden, Senki sem volt hűséges tag.

Végül eljött az a nap, amikor Valaki elhagyta a gyülekezetet, és Bárkit magával vitt. Képzeljétek el, ki maradt ott! Senki!”

Isten azért helyezett minket a gyülekezetbe, hogy hirdessük dicsőségét, országát a világnak. Ezáltal látják meg, hogy kik vagyunk és mit csinálunk. Miért nem visz el minket a mennybe, miután megváltást nyertünk? Mert feladatunk van valaminek az elvégzésére. A legjobban ezt akkor végezhetjük el, amikor Krisztus teste, a gyülekezet úgy működik, ahogyan kell.

Tudod-e, hogy ebben mi a te részed?

(A rendszeres teológia alapjai című jegyzetből)

Menedék Istennél

Aggódással, kétséggel Ne terheld lelkedet!
Melletted áll készséggel, Mert Atyád Ő, s szeret.
Közel van, jön, és megvéd. Tudja minden bajod.
Életed súlyos terhét Nála lerakhatod.

(Paul Gerhardt
énekszövegét
fordította
dr. Bácsi Sándor)

Kibékülés

Egy nyolcvanéves nénitől hallottam. Mikor tízéves volt, szülei egyik reggel valamin összevesztek. Kibékülésüket azóta sem tudja elfelejteni.

Az anyja estig nem szólt egy szót sem. Az apja hiába próbált beszélgetést kezdeményezni. Ő testvéreivel együtt ijedten húzódott félre.

Édesanyja rendkívül pedáns asszony volt. A fehérneműket és a ruhákat példás rendben rakta mindig a szekrénybe.

Az apja este megelegelte a fagyos csendet. Hirtelen a szekrényhez lépett, és kezdte a földre dobálni a benne lévő holmikat.

Az anyja elszörnyedve a látványtól megszólalt:

– Mit keresel?

A férje ránézett, majd így szólt:

– A hangodat...

Ekkor egymásra néztek, és elmosolyodtak. Átölelték egymást. Újra békesség lett a családban.

Te szép ország!

Ó, mily szép ez ország. Édes magyar hazánk!
Szeretünk mi téged, szeretünk igazán.

A mező s a rét is ezer pompát játszik,
Virágai között a tücsök nótázik.
Én is dalba kezdek, én is énekelek,
Mindenek Urának dicséretet zengek.

Mikor a csillagok milljóit kigyúlnak,
Itt azok is másképp, még szebben ragyognak.
Ó, milyen szép s dicső magyarnak lenni,
Föl sem foghatja más, soha-soha senki.

Azt fújja a szellő, azt susogja csöndben,
Éljen Magyarország! Éltesse az Isten!...

Pálfalvi Rozália verseiből
(1943)

PÁSZTORLEVÉL

Az Úr 2011. esztendejének szeptember havában

Többen emlékezhetnek rá, hogy kutattuk már közösen, vajon mi is van a házunkban, és mi az, amit Isten számára felajánlhatunk.

Ha közösen visszatekintünk a 110 éves jubileum kapcsán is arra, hogy eleink számára mi volt fontos, miben növekedtek, mit tettek, gazdag kincsesládára lelünk. Megtaláljuk a múltban már működő programokat, és ezeket figyelembe véve rajzolhatjuk újra szolgálati vonalainkat. A gyülekezet történelmét példásan bemutató könyvből emelek ki néhány általam fontosnak tartott adatot – aktuális commenttel ellátva.

Az ige kitartó hirdetése, hiteles üzenet átadása, a hitvalló bemejtés, a gyülekezet mint közösség, mint Krisztus teste. „Meyer Henrik 1873. június 2-án már 26 embernek prédikált Isten igéjéből. Mintegy hat esztendőt át rendszeres igehirdetés hangzott a városban, amíg az első újpesti baptista hitvalló 1880. május 17-én bemejtkezett. 1880 tehát az újpesti baptista gyülekezet megalakulásának időpontja.” A ránk bízott Ige továbbadása a keresztyénség életre szóló küldetése. Meyer Henrik a Brit és Külföldi Bibliatársulat kolportőre. Nemcsak az írott Igét terjeszti, hanem élőszóval teszi érthetővé, ismertté az Igét. Pál apostol boldog gondolatai válnak valósággá Újpesten is. „De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el?” Így van megírva: „Milyen kedves azoknak a jövelele, akik az evangéliumot hirdetik!” (Róm 10,14–15) Ma vajon érezzük-e, betöltjük-e ezt a küldetésünket?

Imaház. 1880. május 6-án már megnyitották a Fő utca 46. sz. alatt kialakított imatermet. Több lépést követően 1914-ben már új imaház építésén fáradoztak a testvérek. 1982-ben a nagy átépítés, felújítás után már mai formájában vette birtokba a gyülekezet az imaházat. Azóta is sok felújítással, modernizálással tesszük még inkább használhatóvá imaházunkat, és így pompás templom áll rendelkezésünkre. A cél viszont nem a kőből készült épület, hanem a benne lévő gyülekezet építése, hogy az imaház valóban imádság háza legyen.

Növekedés. 1880-ban megtörtént az első bemejtés, 1901-ben 20 taggal önállósult Újpest, és 1904-ben már 110 tagja volt a gyülekezetnek. Ma ez a szám 250 fölé van. Elégnek találjuk ezt? Szeretnénk fáradozni a növekedésért, bizonyosságot tenni, hívogatni, megélni a hitet? Hogy a növekedés ne álljon meg, hanem a lassan is, de nekilódulva egyre többen lehessünk.

Gyülekezetplántálás. Felismerték a régiek, hogy a misszió településekhez, lakóhelyekhez kötődik. Így kezdtek elkötelezetten szolgálatot Rákospalotán, majd Pestújhelyen. Manapság is sokat beszélünk arról, hogy küldetésünk lehet a közelünkben lévő tele-

püléseken élőkért is, főleg az általunk is lakott városokra gondolva. Imádságaink, gondolataink közép-pontjában Dunakeszi áll mint célállomás.

Missziós csoportok, bibliakörök mindig is működtek a gyülekezeten belül. Vasárnapi iskola, kisfiúkör, nagyfiúkör, kisleánykör, nagyleánykör, nőegylet, önképzőkör és folytathatnánk – mind azzal a céllal jöttek létre, hogy a belső kapcsolatok erősödjenek tagjaink között, és ezzel egyidejűleg missziós eszközökként is működjenek. Követve a régiek példáját, ma is több csoportban igyekszünk felkészülni, megerősödni a szolgálatra. Használjuk ki nyílt beszélgetésekre ez alkalmakat, hogy épülhessünk egymás hite által!

Média – mint a gyülekezet bemutatkozása és lelki építőkö. 1936-ban indítottak gyülekezeti lapot *A Lant* néven. Hálásak vagyunk az idén jubiláló *Új Lant*-ért Istennek és a szerkesztőnek is. Az őszi időszakban szeretnénk a gyülekezet honlapja mellett, amelyen keresztül az elhangzott igehirdetések visszahallgathatók – internetes közvetítést is elindítani. Így istentiszteleteink egyenes közvetítésben a világ bármely pontján megtekinthetők lesznek. Kiderült, hogy sokan böngészik az internetet, és gyülekezetünk oldalára rátalálva később személyesen is meglátogatnak bennünket. A kerületi újságban történő megjelenésünk is lehetőség a kerületi polgárok megszólítására.

Nyelvünk mint kincs. Irodalmi művek, versek, felolvasások adnak módot arra, hogy szép magyar nyelvünk gazdag kifejezőmódjával találkozzunk. Célunk is, hogy gyakoroljuk, legyünk igényesek, hogy ezt az Istentől kapott kincsünket is jól kamatoztassuk.

Zenei életünk országszerte elismert. Mind a gyülekezet énekkara, zenekara, az itt folyó egyházzenei tanfolyamok, az ifjúság szárnypróbálgatásai is bizonyítják, a zene közös kincsünk. Értékeljük, használjuk, közvetítsük ezáltal is az evangéliumot!

Ünnepainkról vég nélkül írhatnánk. Baptista népünk nagyon jól felismerte, hogy jó az Úr előtt való örömet együtt gyakorolnunk. Az egyházi ünnepek mellett számos jubileumon is népes sereggel emlékezünk elődeinkről, jeles napokról, értékeinkről. Isten előtti hálnak mellett így a köztudatban is ott lehetünk, hogy aztán legyen „apropója” a bizonyágtételnek.

Folytathatnám. Szólhatnék az előljárók munkájáról, a szociális területen fáradozókról, a beteglátogatókról, mindazokról, akik névtelenül, ám annál többet tesznek az Úr újpesti gyülekezetéért.

A jubileumi évben mi mást is írhatnánk, mint hogy Isten vezetésére van szükségünk. Felismerni, hogy mit vár el tőlünk 2011 őszén, és annak cselekvésében maradéktalanul engedelmessé válnunk.

Álljunk a leendő próféta szavaival Urunk elé: „Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, ki megy el követségünkben? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!” (Ézs 6,8)

Ha útba indít, akkor már csak engedelmesen haladnunk kell.

Mészáros Kornél
lelkipásztor

Ifjúsági tábor – 2011, Pere

Hétfő reggel. A nap hat előtt már fenn van. De mégsem ezért nevezetes ez a nap egy maroknyi csoportnak. Nem is maroknyian vannak, huszonnyolcan indulnak Perére. A tavalyi, igen jól sikerült tábor után bizony nagyok az elvárások. Az ifi egy része autóval, a másik vonattal indult el az észak-magyarországi célponthoz.

Délután három körül már teljes a létszám. Elkezdjük felfedezni a környéket. Hamar rá kell jönnünk: ez sem világváros. Szinte egyedül vagyunk. Egyedül Vele.

A meleg szinte kibírhatatlan. Az, hogy a fiúk egy padrészből vannak, sem segít. Az esti alkalom Izrael kivonulásáról, a pusztai vándorlásról szólnak. És milyen aktuális ez! Minden este magunkra ismerhettünk mi is. Sokszor hitetlenül keressük a saját útjainkat.

Bár a tábor elején úgy tűnt, kevés programunk lesz, de a végén az ellenkezőjét mondhattuk el.

A hét során elmentünk Észak-Magyarország egyik legszebb várához, a boldogkőihez. A béréről tekinthettünk a környékre, és csodálhattuk Isten alkotását.

Egy másik nap Vizsolyba látogattunk. A ottani templom örökre beírta magát a magyar történelembe. Itt készült az első magyar, teljes bibliafordítás. Az ifi egyik szokása, hogy a templomokban Istent dicsőítő énekeket énekel, így csendülhettek fel baptista himnuszok az ódon falak között.

Száraz tények:

Huszonnyolcan voltunk, kilencen olyanok, akik azelőtt még sohasem voltak ilyen táborban. Az első este egy vicces játékkal, egy beavatósóval ismertették meg őket az ifivel és annak történetével.

Késő esti beszélgetések, játékok, melyekkel az időt múltattuk, közelebb hozták a csapatot.

A szervezés első szakaszában reménykedtünk, hogy leszünk elegendően. Később sajnálkoztunk, hogy a szűk anyagiak miatt nem lesznek programok. Utólag visszagondolva mindenért hálásak lehetünk: valahonnan eljutottunk valahova a Jóisten segítségével.

Jövőre újra tábor!

Antal Áron

Kenutúra

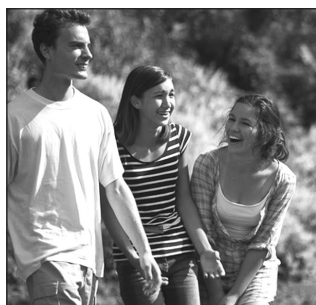
Lelkes csapatunk szerdán felkerekedve a közeli Hernád felé vette az irányt, ahol az előre eltervezettek szerint kenutúrán vehettünk részt. A helyszínt több gépjárművel közelítettük meg, amelyek sofőrjei – személy szerint a miénk – útbaigazítással és jó tanácsokkal láttak el a folyót illetően. Mint az később kiderült, ezeket nem sikerült teljes mértékben hasznosítanunk, de ne ugorjunk ennyit előre! Az érkezést követően magunkra öltöttük mentőmellényeinket, azonban az ifjúság több tagjában

már ez az egyszerű ruhadarab is jókedvet váltott ki, még inkább játéklehetőséget nyújtott. A rövid közzététel után, melyben többen is kiütéses győzelmet arattak kipárnázott ellenfelükkel szemben, megtörtént a csapatok beosztása is hajónként. Hamarosan vízre szállhattunk és megkezdhettük kalandos utazásunkat.

Az első nyugodt percek után saját bőrünkön tapasztalhattuk meg Isten teremtésének nagyságát, ahogy ez a kicsiny folyó szálcaként dobálta kenuinkat, ennek eredményeként természetesen a mi hajónk borult fel először. Ez olyan láncreakciót indított el, amely során szinte az összes hajó víz alá került, rövid ideig nem voltunk a helyzet magaslatán. Voltak, akik gyalog hagyták el a helyszínt, míg mások félelmüket leküzdve folytatták a túrát.

Visszagondolva végig érezhető volt Isten gondviselése, hálásak lehetünk neki, hogy ez is egy jó emlék marad.

Kovács Róbert

A lakatlan szigeten

Egyszer történt egy hajótörés, amit csak egy ember élt túl. Őt a víz egy lakatlan sziget partjára vetette. Azért imádkozott nap mint nap, hogy jöjjön és mentse meg valaki. Mindennap kémlelte a horizontot, hátha meglát egy hajót, ami megmentheti, de hiába. Végül, beletörődve sorsába, épített magának egy kis kunyhót a szigeten. Aztán egy napon, amikor elment halászni, hogy legyen aznapra is mit ennie, szörnyű dologra ért vissza. Az egész kunyhó lángokban állt! Teljesen leégett, úgy, hogy csak hamu maradt belőle. A hajótörött teljesen elkeseredett. Nemcsak hogy hajótörést szenvedett, de mire beletörődött sorsába és épített magának egy kis zárt menedéket, az is odalett. „Hogy tehetted ezt velem, Istenem? Mivel érdemeltem ki ezt a rosszat? Már kezdtem megbarátkozni az egyedüllét gondolatával, és olyan jól éreztem magam ebben a kis kunyhóban, miért kellett ezt is elvinned tőlem?” – kiáltott Istenhez.

Másnap kora reggel, amikor kisírt szemét kinyitotta, arra ébredt, hogy kiköt egy hajó. Nem hitt a szemének! Amikor felszállt a hajóra, megkérdezte a kapitányt, honnan tudták, hogy ő ott van. „Abból a nagy füstből, amit csináltál. Abból láttuk, hogy van itt valaki a lakatlan szigeten” – felelte a kapitány.

Életünkben vannak olyan időszakok, amikor mindent elveszítettnek érzünk, mert annyi rossz dolog történik velünk. De ha bízunk Istenben, és hozzá fordulunk, minden negatív történésre lesz egy pozitív válasza...

Ismeretlen szerző

Lantpengetés

- ◆ Egy imában jobb, ha a szívünk van benne szavak nélkül, mint szavak a szívünk nélkül.
- ◆ A megbocsátás az az illat, melyet az ibolya hint arra a cipősarkra, amely eltapossa őt.
- ◆ A szeretet épít, a félelem csak idomít.
- ◆ Nem azért szeret az Isten, mert értékesek vagyunk, hanem azért vagyunk értékesek, mert az Isten szeret.

Vasárnapi iskolai tábor – 2011, Buják

Újpesti és gödöllői királyok tábora

Az Úr 2011. évének július hónapjában egy maréknyi sereg felkerekedett Újpestről, egy másik maréknyi Gödöllőről, és elindultak meghódítani a bujái királyságot. Voltak sokan harcedzett, tapasztalt lovagok, de akadtak ifjancok is, akik először vágtak neki a vasárnapi iskolai tábor rejtette kalandoknak. Vezérek, kardforgatók, szakácsok, játékmesterek, Isten szolgáinak egész hada vonult fel, hogy megfelelő fogadtatásban és ellátásban részesítsék az érkezőket.

Mindennap más királyt koronáztunk meg. Érkezésünk után, Eszter királyné uralkodása idején, három csapat bontakozott ki a táborlakókból, akik nevet adtak és címert rajzoltak királyságuknak. Ezután Eszter történetében mélyedtünk el. A királynak és Hámánnak készített vacsorát egy vacsoracsatával meg is elevenítettük. A csapatok édességeket készítettek és tálaltak fel, melyekért értékes csillagokat kaptak. A fáraó napján megtapasztalhattuk, milyen elnyomásban élni. A király szava a mérvadó, ellenvetés nincs. Így a panaszkodók szavára sem adtunk a hosszú túrán, amelyet József történetéből ihletett apró játékokkal színesített a fáraó. Éjszaka a jól megérdemelt alvás helyett is a parancsnak engedelmességgel hangulatos éjszakai túrán vettünk részt. (Hangulatos értsd: nyakig sárban a vak sötétben kilométereken keresztül.) A harmadik napon Salamon királyt koronáztunk meg. A bölcsen összeállított napon volt sok szellemi táplálék, testi táplálék, taktikai játék, mozgás a már hagyománnyá vált métával, ügyességi játék az elmaradhatatlan csocsóbajnokságban, és a kez ügyesség fejlesztése lányoknak gyöngyfűzéssel, fiúknak fafaragással.

A tábor végeztével minden kis táborlakót megkoronáztunk, hogy emlékezzenek: a mennyei királyságba igyekezünk, ahol az üdvösség koronáját bárki elnyerheti, aki hisz Jézusban.

A Jó Isten áldása volt ezekben a napokban e kétmaroknyi sereggel. Alig győztük megköszönni neki és dicsérni őt ezért áhítattal, imával és énekkel.

Horváth Zsófia

A képeket készítette: Antal Áron

Madari Józsefné szül. Kiss Mária (1940–2011)

A nyár elején távozott az Úrhoz *Madari Marika*, ebből az alkalomból szeretnénk megemlékezni életútjáról.

Szinte pontosan húsz évig élt közöttünk: 1991 pünkösdjén merítette be őt *Révész Benjámin* akkori lelkipásztor testvér. Hívó életútja úgy indult, mint sok más testvére: valaki közülünk – *Flóra Józsefné Margitka*, akivel munkatársak voltak – elhívta az imaházba. Egy ideig vonakodott édesanyja ápolására hivatkozva, ám amikor a beteg meghalt, eljött – talán csak gyászat enyhíteni. Meglepődött a kedves fogadtatáson: a felé nyújtott kezek, barátságos tekintetek, áldáskívánások különösen jólestek számára ebben a helyzetben. Elkezdett Bibliát olvasni és megismerkedni a testvérekkel. Különösen közel állt hozzá *Mizák Mihály* bácsi és családja, valamint *Pimvicska* néni, akivel nem-sokára együtt merítkezett be.

Azonnal szolgálatot keresett, így kapta meg *Czihát Károlyné Évikétől* az üdvözlőlapok írásának feladatát. A lapok pedig – folytatva az elődök hűséges munkáját – mentek, szálltak mindenfelé, ahol öröm vagy bánat ért valakit a gyülekezetben. Nemcsak születésnapon, hanem minden élethelyzetben, amikor együtt kellett valakivel sírni, vigasztalni, bátorítani vagy éppen örülni. Mindenkinek személyre szabottan, gondosan kiválasztva az igeverset. Ágya mellett állandóan ott voltak a borítékok, a jó előre megírt lapok – erejét beosztva, olykor fél évre is előre dolgozott –, gondosan kigyűjtve a címekeket, adatokat. Semmi nem gátolhatta szolgálatában: betegség, baleset, kórházi ápolás: ha néha segítséggel is, de példás hűséggel gondoskodott arról, amit vállalt!

A gyülekezet pedig – különösen a nőtestvérek révén – igyekezett meghálálni fáradságát: amikor pár éve ágnak esett sorozatos balesetek, műtétek, súlyos, állandósult betegségek miatt, akkor rendkívüli odaadással ápolták, gondozták. *Pappné Beharka Célesztá* testvérnő szervezésével éveig látogatták a kórházban, gondoskodtak róla, amikor otthon volt, bevásároltak számára, ellátták őt és a háztartást, *Kulcsár Tibor* testvér feleségével, *Marikával* rendszeresen elvitte neki az úrvacsorát, mások elhozták autóval az imaházba, amikor jobban volt. Ő pedig sokszor meghatottan mesélte környezetének, hogy neki milyen testvérei vannak, megköszönve és hangsúlyozva, hogy nem érdemli meg ezt a sok jót. Utolsó telefon-üzenete is erről szólt: „Nagyon köszönök mindent a gyülekezetnek!” – Így ment el tőlünk, hisszük, hogy a mennyei hazába! Legyen áldott emlékezte gyülekezetünkben!

FZS

Ki vagyok én?

Az vagyok valóban, aminek mondanak? Vagy csak az, aminek magamat ismerem?

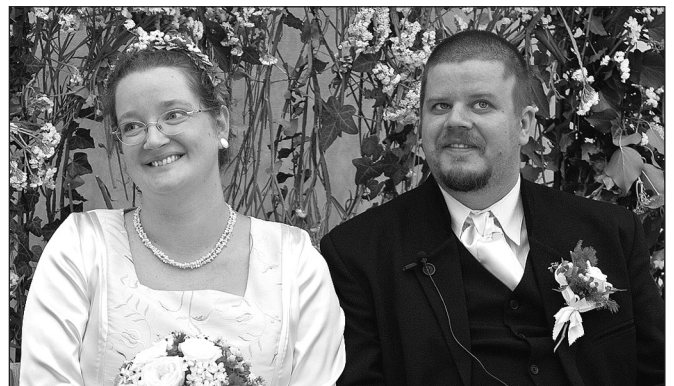
Kalitkába zárt madár; sóvárgó, nyugtalan beteg, aki levegőért kapkod, fuldokol, színekre, virágra, madárdalra vágyik, jó szóra, baráti melegre, dühíti oktalan erőszak, kicsinyes bánás, hánykolódik nagy dolgokra várva, tehetetlenül aggódik, messze van barátja, imádságra, gondolatra, alkotásra fáradt, szíve üres, kész már mindentől búcsúzni?

Ki vagyok én? Ez vagy az? Hol ez, hol amaz? Egyszerre mindkettő? Másokat ámitó, magában sáptító hitvány alak? Vagy vert had fut bennem szanaszét a már kivívott győzelem elől?

Ki vagyok én? Váltig faggat, gúnyol a magány, a gyöttelelem. Bárki vagyok, te tudod, ismersz: tiéd vagyok én, Istenem!

Dietrich Bonhoeffer

Anikó és Róbert

Jó volt látni arcukon az őszinte örömet

Augusztus utolsó szombatján benépesült az imaház. A nagy hőség ellenére sokan eljöttek, hogy *Gál Anikó* és *Dudás Róbert Gyula* ökumenikus menyegzőjén vegyenek részt. Immár a második ilyen alkalom ez imaházunkban. Katolikus és baptista lelkészek vezették az ünnepi istentiszteletet. Az orgonaszóra bevonuló pár összhangját nem kellett senkinek sem magyarázni. Jó volt látni arcukon az őszinte örömet. A százhalombattai katolikus közösség lelkésze és a váci baptista lelkipásztor végezte az ökumenikus liturgiát. Emlékezetes a két lelkész rokon köszöntése is. Egyikőjük a dolgokban való elmélyülés áldásairól, másikuk a házassági kapcsolatot összekötő hármasonról beszélt, bemutatva annak funkcióit, és tanítva ezzel a már házasságban élőket is. Megható volt a fogadalomtétel is. A lelkieken gazdag ünnepi istentisztelet kivonulója után a szeretetvendégséget az udvaron tartották meg.

(A Szerk.)

Ágota és Dávid

Július 2-án volt Rencsényi Dávid és Kulcsár Ágota menyegzője, amikor örök hűséget fogadtak egymásnak Isten és a gyülekezet színe előtt.

Boldog pár vonult be zene-szóra, hogy a nagyszámú gyülekezet előtt mondja ki az egy életre szóló igent. A szülők és a testvérek messziről érkeztek és úgy, mint rég, együtt örültek a gyülekezettel. A nagyszülők itthon várták az eseményt, a fiatalok is örömmel köszöntötték társaikat, hogy egymásra találtak végérvényesen. A nagybácsi, *Kulcsár Tibor* budafoki lelkipásztor átérezve az esemény közelségét, fontos gondolatokat fogalmazott meg az igehirdetésben. A házasságkötési liturgiát és az áldáskérő imádságot mindannyiunk nevében *Mészáros Kornél* lelkipásztor mondta. Itt voltak a rokonok Vácról és Debrecenből is. Gazdagon terített asztal várta a jelenlevőket az 1-es teremben. Miután a *Kulcsár* család Angliába települt, aggódva figyeltük, vajon mi lesz a szépen induló kapcsolattal? Ki megy, és ki marad? A gyönyörű menyegző után azonban örömmel hallottuk, hogy az ifjú házaspár gyülekezetünk tagjaiként velünk maradnak. Közös életüket az Esztergomi úti új lakásukban kezdték, Ágota tovább tanul, Dávid pedig mint családfő dolgozik. Sok boldogságot kívánunk nekik ezúton is! (A Szerk.)

Hírhozó – hírvivő

♦ **Új egyházi törvényről döntött** az Országgyűlés utolsó tavaszi ülésnapján. A törvényt számtalan találgatás előzte meg közösségünk tagjai között is, vajon az állam történelmi kategóriába sorolja-e a baptista egyházat. Végül a sajtó szóhasználatában már régről ismert történelmi kategória nem jött létre, hanem a parlament 14 egyházat ismert el, köztük a Magyarországi Baptista Egyházat is. Számos evangéliumi kiségyház maradt ki a felsorolásból. Nekik lehetőségük lesz kérvényezni az elismerést. Bár az elismert egyházak állami támogatására vonatkozó kormányrendelet még nem látott napvilágot, egyházunkat máris igaztalan vádakkal illeti néhány magyarországi kiségyház és egy amerikai magyar baptista gyülekezet lelkipásztora is.

♦ **Rendezték gyülekezeti tagságukat** *Hegedűs Imola* és *Miklós Adél* testvérek. Imola testvérünk Egerből költözött Újpestre, és arról tett bizonyosságot, hogy megbánva bűneit megtapasztalta a bűnbocsánat kegyelmét. Adél testvérnő a 23. zsoltárt idézve arról beszélt, hogy elfogadta az Úr kezéből a „vesszőt és a botot”. A jelen levő gyülekezet a vezetőség javaslatára mindkettőjük tagságát visszaállította.

♦ **Lőrík János testvér** augusztusban ünnepelte 75. születésnapját. Testvérünk élete a főtí gyülekezetben indult, 1954-ben merítette be *Dobner Béla Jenő* lelkipásztor. 1962-ben csatlakozott az újpesti gyülekezethez. 1991-től gyülekezetünk diakónusa. Szereti a Bibliát, mindenkire van szeretetteljes szava, és szívesen beszélget az Igéről, biblikus élményeiről. Születésnapján lapunk hasábjain is szeretettel köszöntjük!

♦ **Győri Kornél lelkipásztor testvér**, egyházunk volt főtítkára és felesége, *Marosi Mária* augusztusban ünnepelték házasságkötésük 50. évfordulóját a rákospalotai imaházban, ott, ahol annak idején menyegzőjük is volt. Győri testvér arról számolt be, hogy a megemlékezést nem ünnepnek szánták, hanem hálaadásnak. Testvérünk ma is aktívan szolgál ügyintéző lelkipásztorként Nagykovácsiban, és felelősen tartja kézben a vajdasági baptista misszió támogatását is. Őket is szeretettel köszöntjük!

♦ **Sokan nem is tudják, hogy** *Babits Mihály*, a magyar irodalom kiválósága Újpesten tanított. Eppen száz esztendeje, 1911-ben jött Újpestre tanárnak az Újpesti Állami Főgimnáziumba, a mai Könyves Kálmán Gimnáziumba. Rákospalotán bérelt lakást a Fő utca 2-ben. Onnan járt át mindennap villamossal a mai Venetiánér és Deák utca sarkán álló épületbe tanítani. 1941. augusztus 4-én halt meg, éppen 70 éve.

♦ **Gál Géza testvér, gyülekezetünk volt tagja nemrég hunyt el** Kanadában. Rákospalotán merítkezett be, *Burzuk Ilonát* vette el feleségül. Egy ideig Kecskeméten éltek, majd Kanadába vándoroltak ki. Éltek Kelownában is. Temetésén *Hunter Vadász János* testvér hirdette a vigasztalás ígét.

♦ **Új tablók kerültek a falra az 1-es teremben.** Gyülekezetünk önállósulásának 110. évében *Papp Szabolcs* testvér közreműködésével felújítottuk a gyülekezet előjáróságának 1960-ban és 1970-ben készült tablóját. Az 1960-as tabló régi, amatőr felvételeinek restaurálásában részt vett *Mészáros Péter* és *Nagy Roland* testvér is.

Új Lant

Az Újpesti Baptista
Gyülekezet Lapja
Alapítási év: 1936

Szerkeszti:
a szerkesztőbizottság
Felelős szerkesztő:
Marosi Nagy Lajos
Tördelte: Papp Szabolcs

Készült az O-Pont Nyomdában
Felelős vezető: Győri Énok

ISSN 1217-4378

www.ujpest.baptist.hu/ujlant